ש בגידון

חיל רגלים

הטיל את
ירה את
השאיר
והחבלן
— אז
עם כידון
המפרי־
הרגלים,
גורל כל

סף בשדה
נם חש־
שוב אצלו
מסורות
ד קדימה

הדמויות
מתרכזת
קטנים —

19, יליד
הספר ה־
אילו נתנו
ותר, היה
זה נשלח
ת חבריו
נאי.
ד נתניה,
קינן פחד
הסתכלו

עלי, ראו שיש לי רגליים בריאות ושלחו אותי לכאן. אבל זה לא נורא, מתרגלים לחיי־שדה."

● **דוד גרומר**, 18, יליד רומניה, עלה ארצה לפני ארבע שנים. דוד הגו בחור בלונדי, רזה, שקט מאוד. לפני שגוייס עבד כברזלן־בנין. עכשו הוא רוצה רק לגמור את שירותו ולחזור למקצועו. עד אז ילך בשדות — עם רובה וכידון.

● **חנן חרנם**, בן 18, יליד פתח־תקוה. חנן הגו החייל היחידי בכל הגדוד המגדל זקן שלא מסעמי דת. זה כמובן אסור, אבל חנן הוא בחור שאינו נבהל בקלות.

● **שלמה דניאלי**, 18, יליד רומניה, עלה לפני שמונה שנים. שלמה הוא גוץ וחייכני, וכל תלאות־החיים בגדוד של חיל־רגלים אינן אלא שעשוע אחד גדול בשבילו.

● **שלמה בן־אליהו**, 21, יליד ירושלים, נכנס לצבא לאחר סיום סמינר למורים. כיום חושב אותו מפקד־הגדוד למפקד המחלקה הטוב ביותר שיש לו.

● **אורי מגדל**, 19, יליד חיפה. אורי הוא ענק ג'ינג'י, שגובהו 1.86 מטר ומשקלו 95 קילו. יש לו גם דעות בעלות־משקל על חיל־הרגלים. "נכון," אומר הוא. "חיל הרגלים הוא מלכת הקרבות וכולם דופקים אותו. אבל אין בעולם צבא שינצח במלחמה בלי חיל־רגלים."

●

חייהם כחיילי צה"ל בתקופה של שלום מפוקפק אינם קלים כלל. כי עצם הגישה העקרונית אליהם מחייבת אותם לחיות בתנאים קשים. בעיני פיקוד הצבא אלה הם חיילים החייבים 20 שנות שרות. תקופת שרות־החובה של שנתיים וחצי צריכה להכשיר אותם למלא את תפקידם גם בשנים הרבות שלפניהם.

לכן קשים תנאיהם מאלה שהכירו חיילי מלחמת־העצמאות. אמנם אין קרבות, אך האימונים מפרכים לא פחות. מתוך כל שנה מבלים הם חודשים רבים בשדה, גרים באוהלי־סיירים זעירים, אוכלים במטבח־שדה, מתרחצים מתוך מימיותיהם. גם ביתר הזמן אינם שובעים נחת, גרים במאהלים פתוחים במחנה.

ונוסף לכל, מעיק עליהם השיעמום האפרורי של כל צבא. הם קמים מוקדם בבוקר, מתאמנים עד הערב וחוזרים לאוהליהם.

וכשבאים הם העירה, זמנם דוחק. אצל קציני־העיר מתמרמרים נגדם על כי רוצים הם להיכנס בלי תור. הרקע האדום שמתחת לסמל־החיל על כובעם אינו עושה רושם על החיילים האחרים. ואם שומר קציני העיר כרטיסים מיוחדים לחייל הקרבי, נשמעות צעקות של הפלייה.

לרוב מקלל הוא את הצבא, את חיל־הרגלים, את הרס"פ. הוא רוטן נגד הבוליטיקה, נגד השיגרה האינספית והמטמטמת, נגד השיפשוף היומיומי האכזרי. אולם הוא גם גאה בתג היחידי שעל שרוולו, וכשמתפארים חבריו על הגיוס שלהם במוסך או במשרד העירוני, משיב הוא להם בסיפור על הסיור האחרון בגבולות, על כלי־הנשק האחרון בו למד להשתמש.

●

אמר מפקד בחיל־הרגלים, אחד מאותם הקובעים את צורת החיל: "החומר האנושי הנשלח לחיל־הרגלים הנו כיום אחד הגורמים החשובים ביותר בעיצוב דמות החיל.

פעם רווחה הדעה שצעיר בעל השכלה מקומו ליד שולחן־כתיבה. כיום נשלחים בוגרי השמיניות לחיל־הרגלים. כי הנסיון הוכיח שחייל קרבי בעל כוח־מחשבה ורמת־השכלה גבוהה מסוגל לגלות יוזמה בקרב, יודע לשקול את הנימוקים בעד ונגד, איני זקוק להוראות מדוקדקות על כל צעד שעליו לעשות. בצבא כמו שלנו, שאינו בנוי על שימוש במיבנים המוניים, ואשר בי שקול כל פרט, זהו גורם חיוני.

הזכרת את חשיבותו של כל פרט — האם עושה הצבא משהו כדי שהחייל עצמו ידע שמעריכים אותו?

במדאי. לכן שמים אנו דגש על הגאווה המקצועית ועל רוח היחידה. אנחנו מקבלים לגדודים חיילים ישר־ממחנה־הקלט, עוד לפני שיעברו את תקופת הטירונות שלהם. בגדוד נותנים להם את האימונים הראשוניים, מרגילים אותם למקומם ביחידה הלוחמת.

רק אחרי שעברו את שלב־האימונים הראשון, מוכנסים הם רשמית ליחידה. אנו עושים זאת בטכס מיוחד, אחרי סיור בשטח הקרבות שיחידה זו לחמה בו במלחמת־העצמאות. בטכס משתתף גם מפקד הגדוד מאז, והוא מעניק לחיילים החדשים את סמל היחידה. אחרי זה החייל אינו חושב את עצמו לסתם אדם שעבר כך וכך חודשי אימונים. הוא יודע שהוא שייך לגוף שביצע משימות גדולות בעבר והעלול להידרש לבצע משימות דומות בכל רגע.

האם השתנה משהו מאז בהכנת החייל לקרב?

מובן מאליו. אם רק נקח בחשבון שכיום יש לכל חייל בחיל הרגלים כידיון משלו, נבין את השינוי שחל. לא רק באופן הלחימה כי אם גם ברקע הפסיכולוגי של החייל עצמו. היום חושב החייל במונחים של התקפות־כידונים, סיוע של טנקים ותותחים, הסתערות לאור היום.

כלומר שהשיטות ה„פרטיזניות" של לחימה, שהיו נהוגות במלחמת העצמאות, שוב אינן עיקר התורה הצבאית של חיל־הרגלים כיום?

אי־אפשר לקבוע ששיטה זו או אחרת נפסלה. מלחמה היא דבר מגוון ביותר, כל הזמן מתפתחות צורות־לחימה חדשות. השיטות הפרטיזניות של אז טובות גם כיום. אולם בעוד שאז סמכנו מאוד על פעולות לילה, מפני שלא היה לנו כוח־האש, התותחים והטנקים המגינים על החיל־הרגלי באור היום, מפתחים אנו עתה גם את כושרנו ללחום ביום. כי לרשותנו עומדות כיום אפשרויות שלא היו קיימות אז.

אבל יש להניח כי ההנחיות הבסיסיות לא נשתנו. תנאי הארץ בגדודי מכתיבים צורות מסויימות של לחימה, ויחיה הציוד כאשר יהיה, לא כן?

כן. למשל, איננו יכולים להרשות לעצמנו לסגת. הארץ פשוט קטנה מדי. אין אנו יכולים לפעול לפי ספרי הטקטיקה המקובלים. אם ניסוג, למשל, חמישים קילומטר במרכז הארץ כדי להיערך להתקפת־נגד, אנו עלולים פשוט למצוא את עצמנו בים.

אם כן, מה חשיבותו המיוחדת של חיל הרגלים לעומת חילות אחרים?

ברור שכל מלחמה שתפרוץ כאן תהיה מלחמה יבשתית. מפלה או נצחון ייקבעו רק על־ידי התקדמות או נסיגה של חיל־הרגלים. זוהי אולי תורה מיושנת במקצה אולם לא לגו ולא לערבים אין פצצות־אטום. ואם תפרוץ בינינו מלחמה תהיה זו מלחמה על כל מטר אדמה. ובמלחמה כזו חיל־הרגלים הוא אשר יכריע. הוא אשר יצטרך לצעוד עד שהמטרים יצטרפו לקילומטרים והקילומטרים לקו של חזית, הנשען על רובים מכודנים.

הרגע המכריע. תהיה המלחמה משוכללת כאשר תהיה, בסוף חייבת לבוא ההסתערות הסופית, הזינוק של הנמלה האפורה הזוחלת מחפירתה ויוצאת לכבוש בכוח השרירים ובכידון.

הרגליים. ברקיעה מתכתית צועדות הרגליים, בנעליהן הכבדות. בשדה, בכבישים, באבק ובבוץ ממלאות הן את התפקיד המכריע המוטל עליהן — לצעוד, לצעוד, לצעוד.

תים שלו. עלינו לדעת את צרכיו. עלינו לדעת את תוכניותיו — ולשפוט בעצמנו היכן להלום ובמה. התנאי השני: תיאום רשת־השרות שלנו עם פיקוד־החזית, והתנאי האחרון, החשוב מכולם: הרמה הטכנית והמדעית של מפעילי־התותחים."

"מהי הרמה כיום?"

"גבוהה מאד. אין היא פחותה מזו של תותחני המעצמות הגדולות; אחד הקצינים חזר לפני זמן קצר מהשתלמות בחוץ־לארץ. הוא מסר שלא זו בלבד שהוא השתלט בקלות על חומר הלימוד אלא שהיו גם מקרים רבים בהם לימד הוא את מוריו."

"דיברת קודם לכן על רשת־חשירות של חיל־התותחנים."

"כן. התותחנות מצריכה שימוש מעשי במאתימטיקה, פיסיקה וכימיה. ישנה רשת נרחבת של שירותים, אשר מספלת בתותח עוד בטרם שואג הקצין: "אש!" ישנו דיווח מטאורולוגי על כיוון־הרוח, לחות־האויר ומידת־החום, ישנם מבחנים אקוסטיים ומדידות טופוגראפיות. הקצינים שלנו צריכים להיות, בראש וראשונה, מאתמטיקאים: בדיפרנציאלי ובאליסטיקה • הינם נושאי־לימוד חשובים לכל תותחן. אנשינו צריכים להיות גם כימאים: עליהם להתמצא בחומר־נפץ, מידות־החום של קני־התותחים וכן הלאה. כל המחקר הזה מבוצע על ידי מספר רב של בני־אדם."

"הבוחרים אתם באנשים בעלי רקע מקצועי מסויים?"

"אם וכאשר אנו יכולים לעשות זאת. קשה מאד לשבץ את קיבוץ־הגלויות במסגרת היחידה. אולם הגענו להישגים מפתיעים. היו אנשים שנאלצנו ללמדם אפילו את האלף־בית. כאשר ביקרו נספחים צבאיים זרים ביחידותינו, נדהמו למראה בעיית קיבוץ־הגלויות. אולם הם נדהמו גם מן התוצאות."

פרדי דיבר על תכונות חיל־התותחנים ובעיותיו בשקט ובשיטתיות. אולם כאשר פתח לדבר על אנשיו, גבר קולו ובעיניו נדלק ניצוץ.

"אנו רוחשים מעין אהבה פטריוטית לכומתות השחורות שלנו. כאשר תותחן פוגש בתותחן, הרי זה כאילו פגש בבן עירו.

אפשר שהבחנת כי הקצינים שלנו וקציני חיל־השריון היו היחידים שלא המירו את הכומתות שלהם בכובעי הקצינים החדשים. פשוט לא היינו יכולים להרגיש את עצמנו בטוב בכובעים אחרים."

• ענף־המדע העוסק בחקר מסלולי־המעוף של כדורים ופגזים.